

LBRIS SUZA KOLB

Micul INVENTATOR

**Cea mai bună capcană
de hoți din lume**

Ilustrații de Anja Grote

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

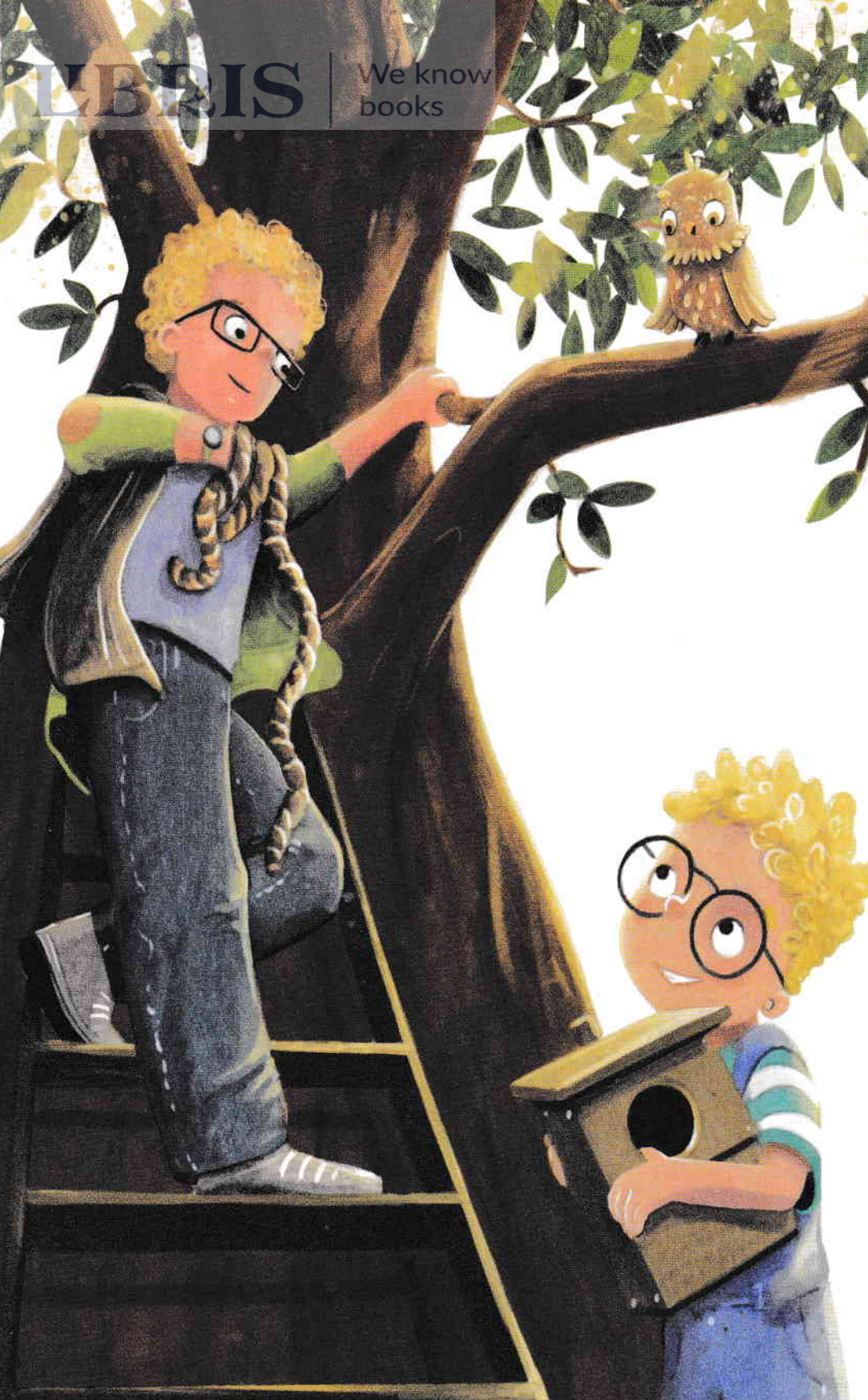

Booklet
fiction

2025

LIBRIS

We know
books

În grădina familiei Einstein se muncea de zor. Emil Einstein și vecina sa, doamna Piuliță, stăteau sub marele nuc, privind curioși în sus. Tatăl lui Emil doar ce se urcase pe scară, echipat cu o petică de lână și o sfoară.

Cutia mare de lemn pe care i-o încredințase lui Emil era destul de grea. Avea să devină noua casă a lui Huzi. Emil găsisese micul huhurez rănit în pădure, la începutul vacanței de vară. Își rupsese o aripioară. Și, fiindcă părinții lui Emil aveau un cabinet veterinar lângă casă, Huzi fusese îngrijit la familia Einstein până se însănătoșise. Iar de atunci devenise unul dintre cei mai buni prieteni animale ai lui Emil, alături de Leonardo, motanul doamnei Piuliță, și de Bertha, doamna șoricică.

Până atunci, micul huhurez locuise într-un țarc construit special pentru pacienții care trebuiau să rămână mai multă vreme la cabinetul doctorilor Einstein. Chiar dacă putea deja să zboare de câteva zile. Acum, Huzi stătea cocoțat pe o creangă lată și pășea neastâmpărat de colo-colo.

— Emil, poți să-mi dai cutia de lemn? strigă domnul Einstein.

Emil prinse cutia de agățătoarea montată pe spate și urcă încet pe scară cu ajutorul doamnei Piuliță. Nu-i era deloc lesne, cutia era grea. Însă voia neapărat să urce chiar el noua casă a lui Huzi în copac.

Tatăl său înfășurase deja petica de lână în jurul copacului, fiindcă nu voia ca sfoara să sape în scoarță. Domnul Einstein luă cutia de lemn din mâna lui Emil, trecu sfoara prin agățătoarea din spate și la final o înfășură în jurul peticei și al trunchiului. Huzi începu să huhuiască de bucurie.

— Cred că așa e perfect, spuse mulțumit domnul Einstein, înnodând cele două capete ale sforii. Datorită sforii rezistente, nicio furtună n-o să poată doborî casa micului tău prieten.

— Ce bine că nu batem cuie în scoarță, zise Emil, mângâind trunchiul bătrânului copac.

— Sunt sigură că nucul vă e recunoscător, încuviință doamna Piuliță.

Emil zâmbi și deschise gura ca să îl întrebe pe Huzi dacă îi plăcea noua lui casă. Dar își veni repede în fire și o închise. Tatăl său și doamna Piuliță nu trebuiau să afle că poate vorbi cu animalele. Și nu orișicum, ci printr-o modalitate foarte neobișnuită!

Emil inventase un dispozitiv în acest scop. Un „dispozitiv de trăncănit cu animalele“, după cum numea Leonardo, motanul doamnei Piuliță, cutia neagră. Însă denumirea oficială, științifică, era „Dispozitivul Ultrasecret de Vorbit cu Animalele“ – pe scurt, DUVA. Și, după cum spune și numele, era STRICT SECRET! Emil avea mereu micul dispozitiv în ghiozdan când era împreună cu cei trei prieteni animale. Și acum îl avea la el, dar era oprit. Așa că nu avea niciun sens să-i pună o întrebare lui Huzi.

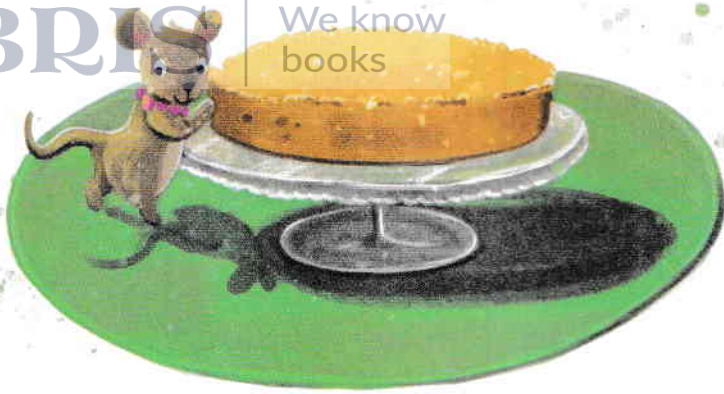
Leonardo stătea lângă copac și se uita cu speranță la Emil.

Emil coborî de pe scară și clătină din cap. Firește că prietenii buni se înțelegeau și fără cuvinte. Sigur Leonardo vrusese să știe dacă DUVA era pornit.

— După ce pleacă toți adulții, îi șopti Emil motanului.

Mai lipsea cineva. Emil se uită din stânga-n dreapta. Oare unde era Bertha? Mica șoricică locuia într-o casă veche de păpuși, în căsuța din grădina familiei Einstein pe care Emil o transformase cu mult timp în urmă într-un laborator de inventator. Ce ciudat! Emil era convins că Bertha se strecurase în grădină odată cu el.

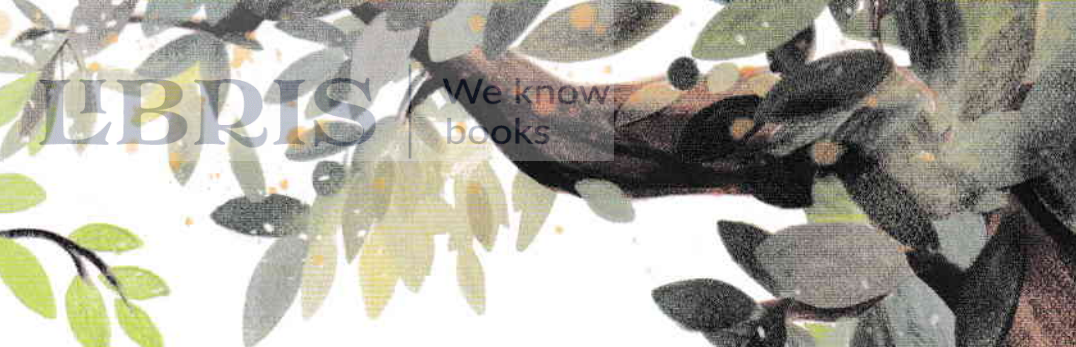
Brusc, o zări și un zâmbet îi acapară chipul. Bertha pune mare preț pe maniere. Însă nici cel mai cuviincios dintre șoricei nu reușise să reziste tentației de a gusta din delicioasa prăjitură cu brânză adusă de doamna Piuliță cu ocazia inaugurării căsuței de lemn. Bertha tocmai întindea timidă lăbuța ca să ia o firimitură de pe margine.

Când mica șoricică întâlnește privirea lui Emil, chițâi jenată, coborî de pe masă și se așază în iarbă lângă Leonardo. Emil zâmbi ștrengărește. Orice om, în afară de doamna Piuliță și de părinții săi, s-ar mira văzându-i pe motan și pe șoricică conviețuind în pace. Însă nicio rozătoare din lume nu avea de ce să se teamă de Leonardo. Fiindcă motanul era vegetarian! Și lui Emil îi venise greu să creadă la început.

Doamna Einstein veni în grădină și se opri lângă Emil și prietenii săi. Mai demult, ar fi izgonit-o pe Bertha fără să stea pe gânduri, însă, între timp, șoricica devenise parte din familie.

Mai mult decât atât, pe mama nu o mai deranja ca Bertha să doarmă uneori în camera lui Emil. Căci Bertha nu era doar o șoricică bine-crescută, ci și

una foarte ordonată. Spre bucuria mamei, băiatul își deretica temeinic camera când Bertha venea în vizită.

— Ați reușit? întrebă mama, așezându-și mâna pe umărul lui și ridicând privirea spre cutia de lemn.

— Nicio furtună n-o s-o poată doborî, răspuse Emil, iar doamna Piuliță încuviință cu un zâmbet.

— O căsuță de huhurez mai frumoasă n-ai să găsești niciunde altundeva prin zonă, spuse domnul Einstein în timp ce cobora de pe scară.

Doar am construit-o
împreună, adăugă el, făcându-i
lui Emil cu ochiul.

Emil îi zâmbi vesel.

— Mulțumesc! rosti el cu ochii spre
copac. Huzi e foarte încântat de noua lui casă.

Micul huhurez revendicase deja cutia de
lemn, iar acum își scoase capul afară, exclamând:

— Buhuuuu!

— E timpul să sărbătorim! exclamă doamna
Piuliță, pășind glonț spre masă.

Însă mama lui Emil se scuză cu un gest
din mâini.

— Din păcate, eu și tati nu o să putem
sărbători alături de voi, Emil. Avem
o urgență la cabinet. Un cățel rănit.
Stăpânul e deja pe drum.

Emil oftă. Așa se întâmpla
aproape de fiecare dată. Rar
petreceau împreună, în
tihnă, puținul timp liber pe
care părinții lui îl aveau
ca veterinari.